

PREDGOVOR

Prvog aprila 1924. godine, na osnovu presude minhenskog narodnog suda, izrečene tog istog dana, morao sam da započnem svoje tamnovanje u tvrđavi u Landsbergu na reci Lehu. Time mi se posle mnogo godina neprekidnog rada pružila po prvi put mogućnost, da pristupim pisanju jednog dela, koje je od mnogih bilo traženo, a za koje sam i sam osećao da je svrsishodno za pokret. Tako sam se odlučio da u dva toma knjige postavim jasno ne samo ciljeve našeg pokreta, već da iscrtam i sliku njegovog razvoja. Iz nje će se moći više naučiti nego iz svake čisto doktrinane rasprave.

Pritom sam takođe imao i priliku da dadnem prikaz svog sopstvenog postojanja, ukoliko je ovo potrebno za razumevanje kako prvog tako i drugog toma, i za razbijanje onog od strane jevrejske štampe raspirivanog lošeg i izopačenog formiranja legende o mojoj ličnosti. Ovim delom se pritom ne obraćam strancima, već onim pripadnicima pokreta, koji mu pripadaju srcem i čiji razum sada teži unutrašnjem prosvetljenju. Znam da je ljude manje moguće pridobiti pisanom rečju a mnogo više izgovorenim, da je svaki veliki pokret na ovoj zemljinoj kugli svoj rast imao da zahvali velikim govornicima a ne onim velikanima koji su pisali.

Pa ipak se za ravnomerno i jedinstveno zastupanje jedne nauke mora postaviti, ispisati njeno načelo za uvek. Na taj način bi oba ova toma trebalo da važe kao kameni temeljci koje prilažem zajedničkom delu.

Landsberg na Lehu,
zatvor-tvrđava.
Autor